

POSTANOWIENIE

Dnia 15 marca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Grzegorz Misiurek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Wojciech Katner

SSN Hubert Wrzeszcz

w sprawie z powództwa S. K.

przeciwko M. C.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 15 marca 2012 r.,

zażalenia pozwanej na postanowienie zawarte w punkcie I

wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 22 września 2011 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania zażaleniowego.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 9 czerwca 2010 r. zasądził od pozwanej M. C. na rzecz powódki S. K. kwotę 166.945,66 zł z ustawowymi odsetkami od 1 września 2007 r. oraz 11.965 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Apelacyjny, na skutek apelacji pozwanej, wyrokiem z dnia 22 września 2011 r. zmienił wyrok Sądu Okręgowego w ten sposób, że należne powódce odsetki ustawowe od kwoty 166.945,66 zł zasądził od dnia 1 września 2008 r., dalej idące powództwo w tym zakresie oddalił i nie obciążył powódki kosztami postępowania za drugą instancję.

W zażaleniu na - zawarte w powyższym wyroku - rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego pozwana wniosła o jego zmianę i zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania apelacyjnego w kwocie 2763 zł, podnosząc zarzuty naruszenia art. 102, art. 98 § 1 w związku z § 6 pkt 5 i § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.), art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 157, poz. 1398 ze zm.) oraz art. 328 § 2 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 102 k.p.c., odstąpienie od obciążania strony przegrywającej kosztami postępowania może nastąpić "w wypadkach szczególnie uzasadnionych". Przepis ten wprowadza wyjątek od ogólnych reguł odpowiedzialności za koszty postępowania stosownie do jego wyniku; może on wynikać zarówno z samego przebiegu postępowania, jak również z okoliczności o charakterze zewnętrznym, (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 14 stycznia 1974 r., II CZ 223/73, niepubl. oraz z dnia 11 lutego 2010 r., I CZ 112/09, niepubl.). Ocena, czy w konkretnych okolicznościach taki wyjątek wystąpił, jest suwerennym uprawnieniem jurysdykcyjnym sądu orzekającego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 19 maja 2006 r., III CK 221/05, niepubl.; postanowienie Sądu Najwyższego z 13 grudnia 2007 r., I CZ 110/07, niepubl.). Przyznanie przez ustawodawcę

sądowi takiego uprawnienia nakłada obowiązek starannego i wyczerpującego omówienia w uzasadnieniu orzeczenia przesłanek, na podstawie których uznano, że w sprawie zachodzi "szczególnie uzasadniony wypadek". Wskazanie argumentów uzasadniających taką ocenę stanowi niezbędny warunek przeprowadzenia kontroli instancyjnej podjętego w tym zakresie rozstrzygnięcia.

W uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia Sąd Apelacyjny - odstępując od obciążenia powódki kosztami postępowania odwoławczego - wskazał, że uwzględnienie w całości apelacji pozwanej było wynikiem omyłkowego zasądzenia na rzecz powódki odsetek ustawowych za okres, w którym strony nie były jeszcze związane umową sprzedaży, z której wynikają roszczenia dochodzone w niniejszym procesie.

Trzeba zgodzić się z zarzutem skarżącej, że sposób sformułowania motywów rozstrzygnięcia nie odpowiada wymaganiom poprawności uzasadnienia, wynikającym z art., 328 § 2 k.p.c., które stosuje się także do rozstrzygnięć w przedmiocie kosztów postępowania. Z lakonicznego uzasadnienia zaskarżonego postanowienia nie wynika w ogóle, dlaczego względy słuszności przemawiają za tym, aby koszty postępowania odwoławczego przeprowadzonego w celu usunięcia - jak ujął to Sąd Apelacyjny – „omyłki” Sądu pierwszej instancji miała ponieść pozwana, która w całości wygrała apelację i w żaden sposób nie przyczyniła się do wydania wadliwego orzeczenia.

Wskazane mankamenty uzasadnienia uniemożliwiają przeprowadzenie kontroli prawidłowości zastosowania art. 102 k.p.c., a w konsekwencji skuteczne jest odparcie zarzutu naruszenia tego przepisu.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ § 1 w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.